

loven, som skulde forhindre en Dommer i at modtage saadanne Hverv, Administrationen maatte ville overlade ham, og for øvrigt var den ærede Ordfører, forekommer det mig, lidt inkonsekvent, naar han vilde gøre en Sondring mellem disse Hverv, naar han f. Eks. vilde sige, at der ikke var noget at sige til, at en Dommer blev beskikket som Censor ved juridisk Eksamen, men derimod meget at sige til, om han blev beskikket til Direktør i Statens Livsforsikringsanstalt. Paa begge Tilfælde vilde de Argumenter, som den ærede Ordfører i øvrigt gjorde gældende, i lige Grad være anvendelige, men, som sagt, i Grundloven er der ikke noget, der forbyder det, og jeg ser ikke noget upassende i, at det finder Sted. Jeg tror i saa Henseende at kunne gøre Regning paa fuld Tilslutning hos det høje Ting; thi det er jo ikke længer siden end i Fjor, at det høje Ting havde Lejlighed til at stemme over et Spørgsmaal, der stod i Forbindelse med Justitiarius i Højesterets Stilling som Direktør i Livsforsikringsanstalten. Der blev den Gang bevilget ham et personligt Tillæg til denne Stilling om jeg husker ret paa 1,200 Kr. — muligvis Beløbet var et andet. Hvis der altsaa i dette høje Ting havde været en Formening om, at en saadan Akkumulation af Beskæftigelser for en Dommer var urigtig, vilde Tinget naturligvis ikke have bevilget dette personlige Tillæg, men derimod have stemt derimod. Hvad Spørgsmaalet om Dommernes Bibeskæftigelse af mere privat Natur angaar, ser jeg egentlig ikke, at man — i alt Fald saa længe man ikke vil indføre Forbud ved Lov og vil sætte Embedslønningerne saaledes, at man endda kan være sikker paa at faa juridiske Kræfter af bedste Kvalitet til Embederne — kan indvende mere imod, at Dommerne have saadan privat Bibeskæftigelse end enhver anden Embedsmand. Det er jo ganske vist, at det kan tænkes, at en Dommer bliver inhabil i en Sag, f. Eks. naar en af Sagens Parter er dette private Institut, men det er jo ikke andet, end hvad der er forudsat i Lovgivningen, at en Dommer paa Grund af sit eget Forhold til Sagen eller til Sagens Parter kan blive inhabil, og nogen større Ulykke vilde der ikke være deri. Det eneste, der kunde ske, var, at den paa gældende Dommer ikke kunde votere i denne Sag, han vilde saa til Gengæld komme til at votere i en anden Sag; og der vilde ikke ske noget som helst slem, der vilde ikke ske det, som den ærede Ordfører synes at ville lade skinne igen-

nem, at naar f. Eks. en Mand fik en Sag med Københavns Sparekasse, vilde han møde baade i Hof- og Stadsretten og i Højesteret sin Modpart paa Dommersædet. Men dertil kommer, at saa vidt mig bekendt har der slet ikke i den Tid, der er passeret, hidtil været noget som helst Tilfælde, hvor dette Forhold har afstedkommet nogen Vanskelighed. Jeg ved ikke et eneste Tilfælde, hvor nogen ikke har kunnet faa sin Sag paadømt uden særlige Foranstaltninger, fordi Dommeren havde en saadan Beskæftigelse ved en privat eller offentlig Institution. Noget andet er det naturligvis, hvis man vil have en Lov indført derom. Jeg tror ikke, at det er rigtigt at gøre det, men hvis Rigsdagen mener det rigtigt at gøre det, kan det ske, men saa tror jeg rigtignok ogsaa, man maa være forberedt paa at hæve Dommernes Løn betydeligt ud over, hvad man ellers vilde være tilbøjelig til at yde.

Hvad Spørgsmaalet om Lynafledningen ved Vordingborg Sindssygeanstalt angaar, vil jeg efter den Motivering, den ærede Ordfører har givet Underændringsforslaget, blive noget vanskeligt stillet. Jeg havde efter Forhandlingerne i Finansudvalget forstaaet dette Underændringsforslag saaledes, at Spørgsmaalet alene stod paa, om Lynaflederne skulde være af Kobber eller af Jern. Kobber er jo det dyreste, men sikkert ogsaa det, der holder længst, Jern er noget billigere, og jeg forstod altsaa Underændringsforslaget saaledes, at Udvalget ønskede, at Lynaflederne skulde være af Jern. Nu hører jeg af den ærede Ordfører, at denne Nedsættelse af 2,000 Kr. er en vilkaarlig Nedsættelse, altsaa blot en Nedsættelse, som man gør, fordi man synes, at 10,000 Kr. er for meget. Jeg kommer derved i en meget vanskelig Situation, da jeg jo ikke ved, om Mening er den, at jeg skal skaffe en Lynafledning af Kobber, og hvis jeg ikke kan skaffe den af Kobber, saa ingen Lynafledning maa indrette, eller Meningen er, at Lynafledningen skal skaffes af Jern. Jeg vilde sætte megen Pris paa at høre en nærmere Udtalelse derom af den ærede Ordfører.

Hvad endelig det sidste Spørgsmaal, om Magdalenehjemmet, angaar, beklager jeg meget den foreslaaede Nedsættelse. Jeg kunde tage mig det meget let, hvis det var sikkert, at Kreditten alene maatte blive det Pengeinstituts Skade, som havde ydet Kreditten, men det er jeg dog ikke saa aldeles sikker paa. Naar en selvejende Institution som Magdalenehjemmet — jeg